

Arrest

nr. 141 413 van 20 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij vraagt om onderhavige zaak samen te voegen met het beroep ingesteld tegen de beslissing ingevolge de aanvraag van haar en haar moeder op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en het beroep ingesteld door haar moeder tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar moeder. Zij meent dat er een duidelijke samenhang is en dat het in het belang van de goede rechtsbedeling is.

De Raad wijst erop dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, meer bepaald om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding moet worden ingeleid. De Raad ziet *in casu* geen noodzaak tot samenvoeging van de beroepen. Immers blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de door de verzoekende partij vernoemde beslissingen tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de *in casu* bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Er wordt dan ook niet ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de zaken samen te voegen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen de ontvankelijkheid van het beroep. Zij meent dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij over het vereiste belang beschikt daar de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dit artikel een gebonden bevoegdheid inhoudt in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

3.3. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en derhalve niet betwist dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.4. Ter terechtzitting gevraagd naar haar standpunt omtrent de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat de verzoekende partij op grond van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens het recht heeft om haar procedure te laten volvoeren.

De Raad merkt op dat een dergelijk summier betoog, waarbij de verzoekende partij nalaat aan te geven welke bepaling van het EVRM zou geschonden zijn, geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid. Ook in het verzoekschrift betoogt zij niet dat bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich verzetten tegen de toepassing door de verwerende partij van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.5. In de uiteenzetting van haar enig middel in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

In zoverre de verzoekende partij uit het feit dat zij in België verbleef zonder geldig paspoort met geldig visum en geen bevel kreeg daar zij in asielprocedure zat, afleidt dat er met andere elementen rekening kan gehouden worden dan het loutere feit niet in het bezit te zijn van de vereiste documenten, wijst de Raad er op dat het gegeven dat de verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend gedurende de asielprocedure verklaard wordt door dat zij gedurende deze asielprocedure op grond van een attest van immatriculatie tijdelijk op geldige wijze op het grondgebied kon verblijven. Daarenboven kan de Raad niet inzien op welke wijze de huidige bestreden beslissing zou zijn bekleed met enige onregelmatigheid door het enkele feit dat de verwerende partij niet eerder overging tot het treffen van een bevel. Voor het overige verduidelijkt de verzoekende partij ook geenszins welke *“andere elementen”* voorhanden zouden zijn, die de verwerende partij ertoe konden bewegen *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren of die zich hiertegen verzetten.

Waar de verzoekende partij een betoog voert omtrent de volgens haar impliciete intrekking van het haar eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten door middel van de afgifte van huidig bevel, merkt de Raad op dat de relevantie van dergelijk betoog – los van de vraag in welke mate dit kan worden aangenomen – niet kan worden ingezien. De verzoekende partij wordt immers op geen enkele wijze het belang bij huidig beroep ontnomen op grond van het bestaan van een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat het niet te begrijpen valt dat zij, na al die jaren, een bevel wordt gegeven terwijl zij nog een beroepstermijn heeft lopen tegen haar weigeringsbeslissing naar aanleiding van haar regularisatieaanvraag die op dezelfde dag als de *in casu* bestreden beslissing werd betekend en zich de vraag stelt wat dan het nut is van het geven van een beroepstermijn alsook meent dat zij in alle redelijkheid de mogelijkheid moet krijgen om het resultaat van dit beroep af te wachten alvorens zij het land moet verlaten, merkt de Raad vooreerst op dat het beroep tegen de beslissing houdende haar regularisatieaanvraag die op dezelfde datum werd betekend als de *in casu* bestreden beslissing, werd verworpen bij arrest nr. 141 163 van de Raad op 17 maart 2015, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij voormelde kritiek.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat voormeld betoog niet van aard is aan te tonen dat ten onrechte werd vastgesteld dat zij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en evenmin van aard is dat hiermee wordt aangetoond dat de verzoekende partij zich kan steunen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag die verhinderen dat toepassing kan worden gemaakt van deze wetsbepaling. Er blijkt geenszins dat de beroepsmogelijkheid die de verzoekende partij had tegen de beslissing inzake haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij verhinderde over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Integendeel heeft de wetgever voorzien in een gebonden bevoegdheid voor het bestuur tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan steunen op de door haar ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur, om te stellen dat de verwerende partij niet was toegestaan gebruik te maken van een op haar rustende gebonden bevoegdheid waarin de wetgever heeft voorzien, zonder elementen aan te brengen die vermogen afbreuk te kunnen doen aan deze gebonden bevoegdheid.

3.6. De Raad besluit dat niet blijkt welk nuttig voordeel een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing de verzoekende partij kan opleveren, nu zij geen elementen aanbrengt die tot gevolg hebben of kunnen hebben dat de verwerende partij niet langer gebruik kan maken van haar gebonden bevoegdheid of enkel mits een andere invulling hiervan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep is dan ook gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER